

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tilvejebringelse af øget forsvarsberedskab samt om udskrivning af en værneskat og et forsvarslån.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7627; fremsættelsen findes i tidenden sp. 5237).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Poul Hansen (Kalundborg): Da Danmark i 1948 gik ind i de nordiske forsvarsforhandlinger og efter deres beklagelige sammenbrud i 1949 tilsluttede sig Atlantpagten, havde denne ændring i Danmarks traditionelle forsvars- og udenrigspolitik sin årsag i selve udviklingen ude i verden. En række landes kommunistiske partier svarede i 1947 på De Forenede Staters og den øvrige vestlige verdens fredelige tilbud om økonomisk støtte og samarbejde på grundlag af Marshallplanen med oprettelsen af en ny kommunistisk international organisation, Kominform, idet man samtidig proklamerede, at verden var delt i to lejre, og man proklamerede uforsonlig kamp mod det, man kaldte den imperialistiske verden, det, som vi andre kalder den vestlige frie verden. Denne kommunistiske isolations-, og man kan vel sige, agressionlinie udtrykte sig i tiden derefter igennem en række kommunistisk inspirerede strejker i Vesteuropa, igennem økonomisk sabotage overfor Vesteuropas genopbygning, igennem dannelsen af den såkaldte østblok ved et net af bistandsaftaler mellem de østeuropæiske lande, igennem kuppet i Tjekkosllovakiet i 1948 og igennem den rask fremadskridende ensretning i kommunismens tegn i Østeuropa. Samtidig med at dette billede tegnede sig for os, måtte vi erkende, at Sovjetunionen opretholdt store væbnede styrker og anvendte kolossale beløb på sine rustninger, og vi må i dag erkende, at denne linie fortsat holdes.

Vi erkendte, at i en sådan situation, som da forelå, gav et isoleret dansk forsvar, som vi tilmed ikke havde større muligheder for at bygge op, ikke megen sikkerhed, og vi måtte erkende, at De Forenede Nationers fredsarbejde var lammet gennem spændingen mellem stormagterne og Sovjetunionens udstrakte anvendelse af vetoretten. Vi sluttede os til Atlantpagten, fordi det var den eneste mulighed, som forelå for at opbygge et dansk forsvar og for gennem samvirke med andre nationer at give det en mening. Vi var endvidere dengang og er

fremdeles af den faste overbevisning, at samarbejdet under Atlantpagten alene har fredens sikring til formål og opfylder formålet på den måde, at den solidaritet, den store omfattende solidaritet, som her er tilvejebragt, må gøre det til et uhyre risikabelt foretagende at iværksætte et angreb på et af medlemslandene.

Når rigsdagen nu ved det regeringsforslag, som vi her behandler, stilles overfor gennem en bevilling på 300 mill. kr. at fremskynde opbygningen af det danske forsvar, så er årsagen atter at søge i de internationale forhold, nærmere betegnet i krigen i Korea, og hvad man kan udlede deraf. Det ville være en stor fejl her i landet at slå sig til ro med den betragtning, at Korea ligger så langt herfra, og endnu farligere at slå sig til ro med, at det jo kun er et indre koreansk anliggende. Endnu mindre kan vi tage den kommunistiske påstand alvorligt, at Sydkorea skulle være angriberen. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen hævdede i går, at der ikke forelå det fjerneste bevis for, at Nordkorea skulle være angriberen. Jeg har meget at udsætte på det ærede medlem, men jeg har hidtil ikke haft noget at udsætte på hans begavelse og hans opfattelsesevne. Han kan simpelthen ikke i alvor mene, hvad han sagde herom i går. Der foreligger mange beviser for, at Nordkorea er angriberen, og i alt fald et af disse beviser er så klart, at enhver diskussion turde være overflødig, nemlig den simple kendsgerning, at de krigerske begivenheder dernede fra den første dag har udspillet sig på sydkoreansk område. Derfor siger Koreakonflikten os, at kommunismen ikke viger tilbage for væbnet aggression, hvor det måtte passe den, i dette tilfælde ovenikøbet mod en af De Forenede Nationer oprettet og anerkendt stat.

Overfor hvad man kan udlede heraf, kunne de frie og fredselkende nationer stille sig på den måde, at de søgte at købe freden ved eftergivenhed og indrømmelser. Det var den vej, som forsøgte overfor Hitlertyskland i 30erne, og erfaringerne fra dengang — og dem kender vi jo alle sammen — viser, at det er en falsk vej til fred. Den gør faren for undertrykkelse overhængende for de folk, der ligger mest udsat, og den er en opmuntring til de aggressive kræfter om at fremture i deres forehavende. De folk, som ønsker at leve i fred og frihed, har derfor ingen anden vej end at vise fasthed mod de aggressive hensigter og foretagender og at sætte styrke bag deres fasthed, lade forstå, at den er alvorlig ment.

Det er baggrunden for, at de vestlige demokratiske lande nu tager den byrde på